

CZAS MODLITWY I UMARTWIENIA

**Parafia Rzymskokatolicka
pod wezwaniem św. Floriana**

**ul. Biskupicka 2, Brwinów
<http://swflorian.home.pl>**

Msze Święte w niedziele:
7.00, 9.00, 10.30, 11.45, 13.00, 18.00

**Msze Święte
w dni powszednie:**
7.00, 8.00, 18.00

Nabożeństwa:

Adoracja Najświętszego Sakramentu
we wtorki w godz. 8.30–18.00
oraz w I piątki miesiąca po wieczornej Mszy
Świętej

Nowenna do Matki Boskiej Nieustającej
Pomocy w środy o godz. 18.00

Koronka do Miłosierdzia Bożego
w piątki po wieczornej Mszy Świętej

Kancelaria:

informacje na str. 4

Wielki Post to czas intensywnego życia duchowego, zerwania z grzechem i nawrócenia do Boga, pokuty, walki z własnymi słabościami i z mocami zła. Z liturgii znika radosne „Alleluja” i hymn „Chwała na wysokości Bogu”, a dominującym kolorem szat liturgicznych staje się fiolet. W tradycji Kościoła Wielki Post był też okresem intensywnego przygotowania katechumenów do chrztu, który otrzymywali w Wielkanoc. Hymny liturgiczne następująco wyrażają istotę tego kresu: „Daleś nam przykład, o Jezu, czterdziestu dni umartwienia; aby w nas ducha odnowić, wymagasz postu i skruchy” albo w innym miejscu: „Jak naród wybrany idziemy za Tobą, nasz Boże i Wodzu, co w słupie ognistym wskazujesz nam drogę pośpiesznej ucieczki z krainy grzechu i śmierci”.

Minimum praktyk pokutnych na Wielki Post zostało wyznaczone przez prawo kościelne. Jednakże cały ten okres liturgiczny jest wezwaniem do pełnienia dzieł miłosierdzia, jałmużny i wzmożonej modlitwy. Szczególnymi nabożeństwami Wielkiego Postu są: Droga Krzyżowa odprawiana zwykle w piątki oraz niedzielne Gorzkie Żale. Katechizm Kościoła Katolickiego przypomina, że bez nawrócenia serca, czyny pokutne pozostają bezowocne i kłamliwe. I odwrotnie – nawrócenie wewnętrzne skłania do uzewnętrznienia takiej postawy przez widzialne gesty i czyny pokutne (por. KKK 1430).

– ks. Roman Kempny

ORĘDZIE PAPIEŻA NA WIELKI POST 2023

Asceza wielkopostna, itinerarium synodalne

Drodzy bracia i siostry!

Ewangelie Mateusza, Marka i Łukasza zgodnie opisują wydarzenie przemienienia Jezusa. Widzimy w nim odpowiedź Pana na niezrozumienie, jakie okazali mu jego uczniowie. Nieco wcześniej bowiem doszło do poważnej kontrowersji między Nauczycielem a Szymonem Piotrem, który po wyznaniu wiary w Jezusa jako Chrystusa, Syna Bożego, odrzucił Jego zapowiedź męki i krzyża. Jezus stanowczo go upomniał: „Zejdź Mi z oczu, szatanie! Jesteś Mi zawadą, bo myślisz nie na sposób Boży, lecz na ludzki!” (Mt 16, 23). A „po sześciu dniach Jezus wziął z sobą Piotra, Jakuba i brata jego Jana i zaprowadził ich na górę wysoką, osobno” (Mt 17, 1).

Ewangelia o Przemienieniu Pańskim jest głoszona co roku w drugą niedzielę Wielkiego Postu. Rzeczywiście w tym okresie liturgicznym Pan bierze nas ze sobą i prowadzi na miejsce odosobnione. Nawet jeśli nasze normalne obowiązki wymagają od nas pozostania w naszych zwykłych miejscach, przeżywając powszedniość często powtarzaną, a niekiedy nudną, to w okresie Wielkiego Postu jesteśmy zaproszeni do „wejścia na wysoką górę” razem z Jezusem, aby przeżyć wraz ze świętym ludem Bożym szczególne doświadczenie *ascezy*.

Asceza wielkopostna to usiłowanie, zawsze ożywiane łaską, do przewyciężenia naszego braku wiary i oporów, żeby pójść za Jezusem drogą krzyżową. Tego właśnie, czego potrzebowali Piotr i inni uczniowie. Aby pogłębić naszą znajomość Nauczyciela, by w pełni zrozumieć i przyjąć tajemnicę boskiego zbawienia, realizowanego w całkowitym darze z siebie z miłości, musimy dać się Jemu prowadzić na miejsca odosobnione i w górę, odrywając się od przeciętności i próżności. Trzeba

wyruszyć w drogę, drogę wiodącą pod górę, wymagającą wysiłku, ofiarności i koncentracji, jak wyprawa w góry. Te wymagania są ważne także dla procesu synodalnego, w realizację którego zaangażowaliśmy się jako Kościół. Warto, abyśmy podjęli refleksję nad tym powiązaniem, jakie istnieje między ascezą wielkopostną a doświadczeniem synodalnym.

Na „rekolekcje” na górze Tabor Jezus zabiera ze sobą trzech uczniów, wybranych by byli świadkami wyjątkowego wydarzenia. Chce, aby to doświadczenie łaski nie było indywidualne, lecz wspólne, jak zresztą całe nasze życie wiary. Za Jezusem idzie się razem. I razem, jako Kościół pielgrzymujący w czasie przeżywamy rok liturgiczny, a w nim Wielki Post, idąc z tymi, których Pan postawił obok nas jako współtowarzyszy podróży. Podobnie jak w przypadku wejścia Jezusa i uczniów na górę Tabor, możemy powiedzieć, że nasza wielkopostna droga jest „synodalna”, ponieważ odbywamy ją razem na tej samej drodze będąc uczniami jedyne Nauczyciela. Wiemy bowiem, że On sam jest *Drogą*, a zatem – zarówno w drodze liturgicznej jak i synodalnej – Kościół nie czyni nic innego, jak tylko coraz głębiej i pełniej wchodzi w tajemnicę Chrystusa Zbawiciela.

I dochodzimy do punktu kulminacyjnego. Ewangelia opowiada, że Jezus „przemienił się wobec nich: twarz Jego zajaśniała jak słońce, odzienie zaś stało się białe jak światło” (Mt 17, 2). Tu jest „szczyt”, cel podróży. Po wejściu, przebywając z Jezusem na wysokiej górze trzem uczniom zostaje dana łaska ujżenia Go w Jego chwale, jaśniejącego nadprzyrodzonym światłem, które nie pochodziło z zewnątrz, ale promieniowało z Niego samego. Boskie piękno tej wizji było nieporównywalnie większe niż jakikolwiek trud, jaki uczniowie mogliby podjąć, wchodząc na Tabor. Podobnie jak w każdej trudnej górskiej wyprawie: w miarę wchodzenia trzeba skoncentrować spojrzenie na ścieżce, ale panorama, która otwiera się na końcu, zaskakuje i odpłaca swoim cudem. Także proces synodalny często wydaje się żmudny i chwilami możemy się zniechęcić. Ale to, co czeka nas na końcu, to niewątpliwie coś wspaniałego i zaskakującego, co pomoże nam lepiej zrozumieć wolę Boga i naszą misję w służbie Jego królestwa.

Doświadczenie uczniów na górze Tabor zostaje dodatkowo ubogacone, gdy obok przemienionego Jezusa pojawiają się Mojżesz i Elias, uosabiając odpowiednio Prawo i Proroków (por. Mt 17, 3). Nowość Chrystusa jest wypełnieniem Starego Przymierza i obietnic: jest nierozzerwalnie związana z dziejami relacji Boga ze swoim ludem i odsłania jej głęboki sens. Podobnie proces synodalny jest zakorzeniony w tradycji Kościoła, a jednocześnie otwarty na nowość. Tradycja jest źródłem

inspiracji do poszukiwania nowych dróg, unikania przeciwstawnych pokus stagnacji i improwizowanego eksperymentowania.

Zarówno ascetyczna droga wielkopostna, jak i ta synodalna, mają za cel przemianę, tak osobistą, jak i eklezjalną. Przemianę, która w obu przypadkach znajduje swój wzór w przemienieniu Jezusa i dokonuje się dzięki łasce Jego paschalnego misterium. Aby takie przemienienie mogło się w nas w tym roku dokonać, chciałbym zaproponować dwie „ścieżki”, którymi można pójść, by wejść razem z Jezusem i razem z Nim osiągnąć cel.

Pierwsza odnosi się do nakazu, jaki Bóg Ojciec kieruje do uczniów na górze Tabor, gdy ci kontemplują przemienionego Jezusa. Głos z obłoku mówi: „Jego słuchajcie” (Mt 17, 5). Pierwsza wskazówka jest więc bardzo wyraźna: słuchać Jezusa. Wielki Post jest czasem łaski na ile słuchamy Tego, który do nas mówi. A jak do nas przemawia? Przede wszystkim w Słowie Bożym, które Kościół ofiarowuje nam w liturgii: nie pozwólmy, by padło ono w pustkę. Jeśli nie zawsze możemy uczestniczyć we Mszy Świętej, czytamy czytania biblijne dzień po dniu, także z pomocą internetu. Oprócz Pisma Świętego, Pan przemawia do nas w braciach i siostrach, zwłaszcza w obliczach i historiach tych, którzy potrzebują pomocy. Ale chciałbym też dodać inny aspekt, bardzo ważny w procesie synodalnym: słuchanie Chrystusa dokonuje się także przez słuchanie naszych braci i sióstr w Kościele, przez to wzajemne słuchanie, które w niektórych fazach jest głównym celem, ale które zawsze pozostaje niezbędne w metodzie i stylu Kościoła synodalnego.

Słyszając głos Ojca, „uczniowie, upadli na twarz i bardzo się złękli. A Jezus zbliżył się do nich, dotknął ich i rzekł: «Wstańcie, nie lękajcie się!» Gdy podnieśli oczy, nikogo nie widzieli, tylko samego Jezusa” (Mt 17, 6-8). Oto drugie wskazanie na ten Wielki Post: nie chronić się w religijności składającej się z nadzwyczajnych wydarzeń, z sugestywnych doświadczeń, w obawie przed stawieniem czoła rzeczywistości z jej codziennymi zmaganiem, jej trudnościami i sprzecznościami. Światło, które Jezus ukazuje uczniom, jest przedsmakiem chwały paschalnej i ku niej trzeba zmierzać, idąc za „Nim samym”. Wielki Post jest ukierunkowany na Paschę: „rekolekcje” nie są celem samym w sobie, ale przygotowują nas do przeżywania męki i krzyża z wiarą, nadzieją i miłością, aby dotrzeć do zmartwychwstania. Także proces synodalny nie powinien nas łudzić, że dotarliśmy do celu, gdy Bóg daje nam łaskę niektórych mocnych doświadczeń komunii. Także i tam Pan powtarza nam: „Wstańcie i nie lękajcie się”. Zejdźmy na równinę i niech łaska, której doświad-

czyliśmy, podtrzymuje nas w byciu budowniczymi synodalności w zwyczajnym życiu naszych wspólnot.

Drodzy bracia i siostry, niech Duch Święty ożywia nas w tym Wielkim Poście w naszym wchodzeniu na górę z Jezusem, by doświadczyć Jego Boskiego blasku i w ten sposób, umocnieni w wierze, abyśmy mogli podążać drogą razem z nim, który jest chwałą swego ludu i światłem pogan.

Rzym, u św. Jana na Lateranie, 25 stycznia 2023 r., w święto Nawrócenia św. Pawła Apostoła.

FRANCISZEK

Modlitwa na Wielki Post

Panie Boże, wkraczam na ścieżkę skruchy, abym w umieraniu dla siebie mógł powstać do nowego życia.

Niebieski Ojczy, jestem wezwany, aby kroczyć w świetle Chrystusa, Twojego Syna, i aby wierzyć w jego mądrość. Podczas Wielkiego Postu poddaję się Mu coraz bardziej i staram się wierzyć w Niego całym moim sercem. Wkraczam na ścieżkę skruchy, abym w umieraniu dla siebie mógł powstać do nowego życia.

Panie Jezu, Ty przepowiadałeś pokój dla grzesznego świata i przyniosłeś ludzkości dar pojednania przez Twoje cierpienie i śmierć. Kocham Cię i z radością noszę imię 'chrześcijanin'. Ucz mnie iść za Twoim przykładem. Powiększaj moją wiarę, nadzieję i miłość, abym mógł zamieniać nienawiść w miłość, a konflikty w pokój.

Kochający Odkupicielu, przez Twoją mękę naucz mnie wypierać się siebie, umocnij mnie przeciw złu i niepomyślności, a przez to uczyn mnie gotowym do świętowania Twojego Zmartwychwstania. Uzdrowicielu ciała i duszy, ulecz choroby mojego ducha, abym mógł wzrastać w świętości w Twojej nieustannej trosce. Wybacz mi winy przeciwko jedności Twojej rodziny; naucz mnie kochać tak jak Ty kochasz mnie. Dobry Mistrzu, naucz mnie pamiętać o godności, jaką mi dałeś na Chrzcie Świętym, abym żył dla Ciebie w każdej chwili. Daj mi serce doskonałe do przyjęcia Twojego zadania, abym przyniósł w przyszłości owoc cierpliwości. Odnów moją gorliwość do pracy z Tobą w budowaniu lepszego świata, aby moi przyjaciele mogli usłyszeć Twoją Dobrą Nowinę pokoju i sprawiedliwości.

Amen.

Komentarz do Ewangelii

Każdy z nas wierzących wcześniej czy później przechodzi przez duchową pustynię. Objawia się ona poczuciem samotności, monotonności, wypalenia oraz często brakiem obecności Boga w naszym życiu. Jest ona potrzebna do tego, byśmy nauczyli się żyć bliżej Boga, odrzucając to, co zbyt cenne z tego świata, a całą ufność i nadzieję pokładając w Bogu. W tym poczuciu frustracji mimo trudności z biegiem czasu dostrzeżemy, że jest to błogosławiony czas dla nas i Bóg nigdy o nas nie zapomni, a wszystko, co się działo, było dla naszego dobra i wzrostu duchowego. Znajomość Słowa Bożego i jego codzienne rozważanie nie tylko umacnia naszą wiarę, ale daje nam siłę i wiedzę, jak odeprzeć pokusy diabła. Jezus odpowiada szatanowi cytując Pismo Święte – krótko, bez dyskusji. Rozkazuje nawet, mówiąc: „Idź precz szatanie!”. Jeśli będziemy dyskutować, to zawsze znajdzie się sposób do upadku i grzechu. Jakaś wymówka. Szatan zawsze cynicznie przedstawia sytuację jak w krzywym zwierciadle. Pokusy nie są związane z naszymi słabościami czy grzechami. Nie jesteśmy kuszeni do tego, czego nie potrafimy zrobić, lecz do tego, co leży w naszym zasięgu. Im większe w nas drzemią możliwości, tym większa jest pokusa. Warto pamiętać, że żywa relacja z Bogiem pomaga przechodzić pustynię, zwalczać pokusy i przewyciężać własne słabości. Duchowa świadomość, kim dla mnie jest Jezus, potrafi rozkruszyć niejeden mur, który bardzo często sami budujemy.

– Szczepan

Czytanie pierwsze

Rdz 2, 7-9; 3, 1-7

Pan Bóg ulepił człowieka z prochu ziemi i tchnął w jego nozdrza tchnienie życia, wskutek czego stał się człowiek istotą żywą. A zasadziwszy ogród w Edenie na wschodzie, Pan Bóg umieścił tam człowieka, którego ulepił. Na rozkaz Pana Boga wyrosły z gleby wszelkie drzewa miłe z wyglądu i smaczny owoc rodzące oraz drzewo życia w środku tego ogrodu i drzewo poznania dobra i zła. A wąż był bardziej przebiegły niż wszystkie zwierzęta lądowe, które Pan Bóg stworzył. On to rzekł do niewiasty: «Czy rzeczywiście Bóg powiedział: Nie jedzcie owoców ze wszystkich drzew tego ogrodu?» Niewiasta odpowiedziała wężowi: «Owoce z drzew tego ogrodu jeść możemy, tylko o owocach z drzewa, które jest w środku ogrodu, Bóg powiedział: Nie wolno wam jeść z niego, a nawet go dotykać, abyście nie pomarli». Wtedy rzekł wąż do niewiasty: «Na pewno nie umrzecie! Ale wie Bóg, że gdy spożyjecie owoc z tego drzewa, otworzą się wam oczy i tak jak Bóg będziecie znali dobro i zło». Wtedy niewiasta spostrzegła, że drzewo to ma owoce dobre do jedzenia, że jest ono rozkoszą dla oczu i że owoce tego drzewa nadają się do zdobycia wiedzy. Zerwała zatem z niego owoc, skosztowała i dała swemu mężowi, który był z nią, a on zjadł. A wtedy otworzyły się im obojgu oczy i poznali, że są nady; spleli więc gałązki figowe i zrobili sobie przepaski.

Psalm

Ps 51 (50), 3-4. 5-6b. 12-13. 14 i 17

Zmiłuj się, Panie, bo jesteśmy grzeszni

Zmiłuj się nade mną, Boże, w łaskawości swojej, w ogromie swej litości zgładź moją nieprawość. Obmyj mnie zupełnie z mojej winy i oczyść mnie z grzechu mojego.

Uznaję bowiem nieprawość moją, a grzech mój jest zawsze przede mną. Przeciwko Tobie samemu zgrzeszyłem i uczyniłem, co złe jest przed Tobą.

Stwórz, Boże, we mnie serce czyste i odnow we mnie moc ducha. Nie odrzucaj mnie od swego oblicza i nie odbieraj mi świętego ducha swego.

Przywróć mi radość Twojego zbawienia i wzmocnij mnie duchem ofiarnym. Panie, otwórz wargi moje, a usta moje będą głosić Twoją chwałę.

Zaproszenie na Seminarium Odnowy Wiary – 13 spotkań we wtorki

Jezus Cię szuka, Jezus Cię kocha i chce nawiązać z Tobą żywą relację. Pragnie prostować ścieżki Twojego życia i wlewać pokój do serca bo jesteś umiłowanym dzieckiem Boga.

Jeśli chcesz doświadczyć w swoim życiu działania żywego Boga, zapraszamy na Seminarium Odnowy Wiary, które rozpocznie się **we wtorek 28 lutego o godz. 19.30 w kościele św. Floriana w Brwinowie.**

To czas, gdy wylewa się MIŁOŚĆ.

Bliższe informacje: https://www.instagram.com/seminarium_odnowy_wiary_2023/
Przyjdź i zobacz, co Bóg dla Ciebie przygotował!

SEMINARIUM ODNOWY WIARY
kościół św. Floriana Brwinów, ul. Biskupicka 2
pierwsze spotkanie **28.02.2023 19.30**

MIŁOŚĆ
CYKL 13 SPOTKAŃ WE WTORKI

gdy wylewa się

Seminarium Odnowy Wiary jest dla Ciebie.

Przyjaciela Oblubieńca

Jeśli pragniesz:

- wejść w żywą relację z Bogiem
- pogłębić życie duchowe
- na nowo zachwycić się pięknem modlitwy i Słowem Bożym

Uczyn krok wiary i przyjdź!

www.przyjacielaoblubienca.pl

terminy spotkań:

- 28.02.2023
- 07.03.2023
- 14.03.2023
- 21.03.2023
- 11.04.2023
- 18.04.2023
- 25.04.2023
- 09.05.2023
- 16.05.2023
- 23.05.2023
- 30.05.2023
- 06.06.2023
- 13.06.2023

Czytanie drugie

Rz 5, 12.17-19

Bracia:

Przez jednego człowieka grzech wszedł do świata, a przez grzech śmierć, i w ten sposób śmierć przeszła na wszystkich ludzi, ponieważ wszyscy zgrzeszyli.

Jeżeli bowiem przez przestępstwo jednego śmierć zakrólowała z powodu jego jednego, to o ileż bardziej ci, którzy otrzymują obfitość łaski i daru sprawiedliwości, królować będą w życiu z powodu Jednego – Jezusa Chrystusa.

A zatem, jak przestępstwo jednego sprowadziło na wszystkich ludzi wyrok potępiający, tak czyn sprawiedliwy Jednego sprowadza na wszystkich ludzi usprawiedliwienie dające życie.

Albowiem jak przez nieposłuszeństwo jednego człowieka wszyscy stali się grzesznikami, tak przez posłuszeństwo Jednego wszyscy staną się sprawiedliwymi.

Ewangelia

Mt 4, 1-11

Duch wyprowadził Jezusa na pustynię, aby był kuszony przez diabła. A gdy pościł już czterdzieści dni i czterdzieści nocy, poczuł w końcu głód.

Wtedy przystąpił kusiciel i rzekł do Niego: «Jeśli jesteś Synem Bożym, powiedz, żeby te kamienie stały się chlebem».

Lecz On mu odparł: «Napisane jest: „Nie samym chlebem żyje człowiek, ale każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych”».

Wtedy wziął Go diabeł do Miasta Świętego, postawił na szczycie narożnika świątyni i rzekł Mu: «Jeśli jesteś Synem Bożym, rzuć się w dół, napisane jest bowiem: „Aniołom swoim da rozkaz co do ciebie, a na rękach nosić cię będą, byś przypadkiem nie uraził swej nogi o kamień”».

Odrzekł mu Jezus: «Ale napisane jest także: „Nie będziesz wystawiał na próbę Pana, Boga swego”».

Jeszcze raz wziął Go diabeł na bardzo wysoką górę, pokazał Mu wszystkie królestwa świata oraz ich przepych i rzekł do Niego: «Dam Ci to wszystko, jeśli upadniesz i oddasz mi pokłon».

Na to odrzekł mu Jezus: «Idź precz, szatanie! Jest bowiem napisane: „Panu, Bogu swemu, będziesz oddawał pokłon i Jemu samemu służyć będziesz”». Wtedy opuścił Go diabeł, a oto przystąpili aniołowie i usługiwali Mu.

22 lutego 2023 r. obchodziliśmy 92. rocznicę objawienia się Jezusa Miłosiernego świętej siostrze Faustynie Kowalskiej w obrazie „Jezu ufam Tobie”. Miało to miejsce w 1931 r. Płocku, w klasztorze Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia na Starym Rynku.

Święta siostra Faustyna Kowalska (1905–1938) w wieku 20 lat wstąpiła do Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia w Warszawie. Od początku pobytu w zakonie była „obdarzona darem modlitwy kontemplacyjnej i mistycznej”. W 1930 r. św. Faustyna zamieszkała w klasztorze Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia w Płocku, gdzie spędziła lata 1930-1932.

W pierwszą niedzielę Wielkiego Postu 22 lutego 1931 r. 26-letnia Faustyna miała pierwsze objawienie Jezusa Miłosiernego w obrazie „Jezu ufam Tobie”.

Wydarzenie to tak opisała w swym „Dzienniczku”, który powstawał w latach 1934–1938: „Wieczorem, kiedy byłam w celi, ujrzałam Pana Jezusa ubranego w szacie białej. Jedna ręka wzniesiona do błogosławieństwa, a druga dotykała szaty na piersiach. Z uchylenia szaty na piersiach wychodziły dwa wielkie promienie: jeden czerwony, a drugi białe /.../. Po chwili powiedział mi Jezus: wymaluj obraz według rysunku, który widzisz, z podpisem: +Jezu, ufam Tobie+. Pragnę, aby ten obraz czczono najpierw w kaplicy waszej i na całym świecie”.

Siostra Faustyna usłyszała też życzenie, dotyczące ustanowienia w kościele Święta Miłosierdzia Bożego. Wola Pana wypełniła się, gdy powstał słynny obraz Jezusa Miłosiernego z podpisem: „Jezu, ufam Tobie”, a Papież Polak wprowadził nowe święto kościelne – Niedzielę Miłosierdzia Bożego.

„W myślach przemierzam ten świetlisty szlak, na którym św. Faustyna Kowalska przygotowywała się do przyjęcia orędzia o miłosierdziu – szlak od Łodzi i Warszawy, poprzez Płock, Wilno po Kraków” – te słowa wypowiedział papież Jan Paweł II, który 30 kwietnia 2000 r. w Rzymie wyniósł siostrę Faustynę na ołtarze.

1. Rozpoczęliśmy okres Wielkiego Postu, zapraszamy na nabożeństwa pokutne: w niedzielę o 17.30 Gorzkie Żale z kazaniem pasyjnym; w piątki Droga Krzyżowa o godz. 17.30.
2. W związku z rocznicą wybuchu wojny w Ukrainie i odpowiadając na apel Przewodniczącego KEP, dziś po Mszach Świętych odbywa się dobrowolna zbiórka do puszek na rzecz pomocy Ukraińcom.
3. Taca z dzisiejszej niedzieli przeznaczona jest na utrzymanie Wyższego Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Warszawie.
4. W piątek 3 marca z racji I piątku miesiąca zapraszamy na spowiedź od godz. 17.30. Po Mszy Świętej wieczornej adoracja Najświętszego Sakramentu do godz. 20.00, zakończona Apelem Jasnogórskim.
5. W sobotę 4 marca zapraszamy na Mszę Świętą i nabożeństwo wynagradzające Sercu NMP z racji I soboty miesiąca. Tego dnia dzień imienin obchodzi Pasterz naszej Archidiecezji J.E. ks. kard. Kazimierz Nycz. Pamiętajmy w naszych modlitwach o Księdzu Kardynale.
6. W przyszłą niedzielę będziemy obchodzić dzień modlitwy, postu i solidarności z misjonarzami w ramach niedzieli „Ad Gentes” Obejmijmy naszymi modlitwami misjonarzy głoszących Ewangelię Chrystusową na misjach. Po Mszach Świętych zbiórka do puszek na rzecz misji.

**Sakrament Chrztu Świętego przyjął:
Juliusz Trzeciak, Franciszek Karol Trojanek**

**W ostatnim czasie z naszej wspólnoty parafialnej odeszli:
+ Zdzisław Gawroński, +Barbara Paradowska, + Krzysztof Krawczyk, + Sławomir Kucharski, + Marianna Dudzińska-Jeziarska, + Stanisław Sadłowski, + Stanisław Grabowski, + Janina Iwańska, + Maria Wojciechowska, + Andrzej Kalinowski**

Parafia Rzymskokatolicka

pw. św. Floriana

ul. Biskupicka 2

05-840 Brwinów

<http://swflorian.home.pl/>

tel. 22 729 61 4

(czynny w godzinach pracy kancelarii)

e-mail:

florianustv@gmail.com

Duszpasterze: (dni dyżuru)

Proboszcz

ks. Maciej Kurzawa

(dyżur we wtorki)

ks. Mariusz Białęcki

(dyżury w poniedziałki i środy)

ks. Dariusz Drozdek

(dyżur w czwartki)

ks. Wojciech Koszutski

(dyżur w piątki)

Pomoc duszpasterska:

ks. Marian Wnuk

Kancelaria parafialna:

od poniedziałku do piątku

w godz. 9–10 oraz 16.30–17.30

W soboty w godz. 9–10

Odwiedziny chorych

na indywidualne wezwanie

Sakrament chrztu

w II i IV niedzielę podczas Mszy Świętej o godz. 13.00

Należy zgłosić się dwa tygodnie wcześniej do kancelarii parafialnej z dokumentami

Wspólnoty

działające przy parafii

Przyjaciele Oblubieńca

spotkania I i II grupy we wtorki,
– obie grupy o godz. 19.30

Żywy Różaniec i Straż Honorowa

Najświętszego Serca Pana Jezusa

spotkania w I soboty miesiąca
po Mszy Świętej o godz. 8.00

Kościół Domowy

spotkania kręgów w soboty
ustalane z ks. Wojciechem

Wspólnota Młodych „Ławica”

spotkania w środy o godz. 19.00

Wspólnota Matki w Modlitwie

spotkania w środy o godz. 18.00

Chór i schola dziecięca

spotkania ustalane z p. Organistą

Ministranci i Lektorzy

zbiórki w soboty o godz. 10.00

Nr konta bankowego parafii:

51-9291-0001-0097-6464-2000-0010